

Árvácska

Lehet, hogy lány,
lehet, hogy fiú.
Árvácska arca
lehet öregé,
lehet gyereké.
Kertem díszé ő,
árva emberarc.

Térden

Jézusom Krisztusom,
önként állok eléd,
nézd fejem virágát
szíveddel szemközt,
emberi méltóságom
fehéren omlik semmivé.
Vágyott emberarcom
jó erőt rég sugárzott,
gyöngye létemben már
nem érem el jóságod.
E teremtett világon
mindig csak dolgoztam
és mindig imádkoztam.
Forrásom vagy, bennem élsz.
Élet-szolgálatomban
szeretni tőled tanultam,
halálom elfogadva
bírom keresztem még,
közelebb az éghez
ott kell majd fölállnom,
a szívemben, te vérző
Bárány, hol örök példád ég.

Fölfeszített szegénylegény

Magas hegyre fölfeszített szegénylegény,
ahogy életedből s rongyaidból kilógsz,
tested Délnek és Északnak,
bal karod Keletnek, jobbod Nyugatnak
elalélt; nehogy a mindenséget szívedre öleld.

Nem menekültél? Szembefordultál.
Itt várjuk veled a halált.
Sóvárgott igazság, jóság, szépség,
ne lásd meg, mivé lett az arc,
ne fájjon az élet, ne hallj hangokat,
háborgó szívünkben vedd el a haragot.

Mire jók a szirénák, az eldobbanó szívek,
dübörgések, sikolyok, mély hökkenések,
mire jó ez a borzasztó forgatag,
a látározó föld, a csend, az iszonyat,
ahogy kicuppantják belőled a lelket.

Az egymást gonoszul mocskolók
pontosan tudják mit cselekszenek.
Semmi vagy szemükben, szájalomra méltó,
e földön valóban követhetetlen vagy,
itt fosztanak meg magadtól végképp,
hogy ne lehess, ki jóra vezeti népét.

Te hegyeken, völgyeken, utakon ácsorgó
pléhlegény, ezek Atyád is megosztják, Fiú,
választási tétellé silányítják ellened!
Nyújtsunk kezet egymásnak, testvér,
mi nem ölünk, kívánunk békésebb életet.